

Sygn. akt II PK 263/16

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa A.L.

przeciwko Ł.P.

o odszkodowanie, wynagrodzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 31 maja 2017 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 4 kwietnia 2016 r., sygn. akt VI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka A.L. wniosła powództwo przeciwko Ł.P.. Domagała się zasądzenia odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia (art. 52 § 1 pkt 1 k.p.) i wynagrodzenia za okres od sierpnia do listopada 2013 r.

Sąd Rejonowy w B. w wyroku z dnia 26 lutego 2015 r. uwzględnił dochodzone żądania. W wyniku apelacji pozwanego, Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2016 r. zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i oddalił powództwo. Przyjął, że w spornym okresie powódka nie świadczyła pracy na rzecz pracodawcy, a zatem nie należy się jej wynagrodzenie. Sąd drugiej instancji stwierdził też, że odwołanie od rozwiązania umowy o pracę zostało wniesione z opóźnieniem, przy czym nie zaszły przyczyny uzasadniające przywrócenie terminu. Według ustaleń Sądu, czternastodniowy termin do wniesienia powództwa upłynął z

dniem 17 grudnia 2013 r. Wniesiony pozew został prawomocnie zwrócony, a Sąd pierwszej instancji bezkrytycznie przywrócił powódce termin do odwołania. W ocenie Sądu odwoławczego nie występowały przyczyny uzasadniające przywrócenie terminu. Powódka bowiem nie przebywała w sanatorium (w związku z leczeniem dziecka).

Skargę kasacyjną złożyła powódka. Oparła ją na zarzucie naruszenia art. 386 § 1 k.p.c., art. 385 k.p.c., art. 233 k.p.c., art. 380 k.p.c., art. 65 k.c., art. 264 k.p. i art. 265 k.p. domagała się przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni art. 380 k.p.c. w zakresie możliwości składania skutecznego zarzutu apelacyjnego, w przypadku przywrócenia terminu do złożenia pozwu i nie wydania w tym zakresie stosownego postanowienia przez Sąd oraz w przypadku nie złożenia zastrzeżeń co do takiej decyzji Sądu, w trybie art. 162 k.p.c. Ponadto, czy Sąd drugiej instancji, w przypadku braku zgłoszenia zastrzeżeń do protokołu w trybie art. 162 k.p.c., co do przywrócenia terminu do złożenia pozwu w terminach opisanych art. 264 k.p., może przeprowadzać na rozprawie stosowne postępowania dowodowe opierające się na zeznaniach strony, która wcześniej złożyła wniosek o przywrócenie terminu do złożenia pozwu, który następnie został przez Sąd pierwszej instancji uwzględniony.

W ocenie powódki w sprawie występuje również istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do pytania, czy terminy przewidziane w art. 264 k.p. są terminami prawa materialnego do których nie mają zastosowanie przepisy kodeksy postępowania cywilnego dotyczące uchybienia i przywrócenia terminu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie posiada właściwości uzasadniających jej przyjęcie do rozpoznania.

Przepis art. 380 k.p.c. nie wchodzi w relację z art. 265 § 1 k.p. Staje się to zrozumiałe jeśli weźmie się pod uwagę, że pierwszy z wymienionych przepisów odnosi się do niezaskarżalnych postanowień sądu pierwszej instancji, a drugi, reguluje dopuszczalność przywrócenia terminu do wniesienia odwołania w przypadku rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę. Dodać do tego wypada,

że wystarczające jest uwzględnienie powództwa, bez konieczności wydania odrębnego postanowienia w przedmiocie przywrócenia terminu (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 1997 r., I PKN 1/96, OSNAPiUS 1997 nr 18, poz. 337; z dnia 14 listopada 2012 r., II PK 91/12, LEX nr 1275126). Wynika to z tego, że art. 264 § 1 k.p. i art. 265 § 1 k.p. posiadają właściwości materialnoprawne, a ich zastosowanie nie musi zostać zmanifestowane procesowo. W orzecznictwie nigdy nie budziło wątpliwości, że terminy określone w art. 264 k.p. mają charakter materialnoprawny, z czego także wynika, że do instytucji przywrócenia terminu nie stosuje się norm procesowych odnoszących się do tej materii (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1986 r., II PZP 8/86, OSNCP 1986 nr 12, poz. 194; wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2003 r., I PK 117/03, LEX nr 108206; z dnia 18 maja 2010 r., I PK 15/10, LEX 602201; z dnia 22 maja 2012 r., II PK 86/12, LEX nr 1226832; z dnia 12 stycznia 2011 r., II PK 186/10, LEX nr 786379; z dnia 25 kwietnia 2012 r., II PK 209/11, LEX nr 1216263).

Zgłoszenie potrzeby wykładni przepisów prawa, czy też powołanie się na istotne zagadnienie prawne, wymaga od strony przeanalizowania orzecznictwa. Staje się to zrozumiałe, jeśli weźmie się pod uwagę, że zagadnienie prawne z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinno być istotne, czyli takie, które jest doniosłe dla praktyki stosowania prawa, jak również wpływa na rozwój określonych instytucji prawnych. Podobna zmienna rządzi przesłanką z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Potrzeba wykładni zachodzi tylko wobec przepisów budzących poważne wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie.

Skoro podniesione przez powódkę kwestie prawne zostały już jednoznacznie wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego, to oczywiste jest, że niecelowe jest przyjmowanie do rozpoznania kolejnej sprawy. Skarga kasacyjna jest bowiem nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, przysługującym tylko wówczas, gdy obok interesu indywidualnego, występuje racja publicznoprawna związana ze stanem na straży jednolitości orzecznictwa i kontrolą jego legalności. W rozpoznawanej sprawie właściwości te nie są dostrzegalne, orzeczono zatem na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. jak w sentencji.

